

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.488/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe) (eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.701.505/2024/11. számú ítélet

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A másodfokú eljárásban felmerült felperesi és alperesi perköltséget 26.000 (huszonhatezer) – 26.000 (huszonhatezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatásos szolgálati viszonyban álló felperes 2021. február 1. és 2024. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységi Rendőrkapitányság állományában, körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. 2024. február 12. napján szolgálati panaszt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a perbeli időszakban rendszeresen látott el a beosztásához nem tartozó járőri, átkísérési, kísézői, rendezvénybiztosítási és csapatszolgálati feladatokat, valamint a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldéseket, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az

alperes vezetője a határozatszám1 iktatószámú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete és az alperes védírata

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában 1.043.568 forint megbízási díj és annak 2022. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában jelölte meg. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelten – a kereseti kérelemnek megfelelő 1.043.568 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését – a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjára, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet (a továbbiakban: 67/2007. IRM rendelet) 1. számú mellékletének 5. pontjának 5.1.1. alpontjára, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményeinek és egyéb juttatásainak megállapításairól, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10.§ (2) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21., 24., 25. pontjaira, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III.24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) 4., 5., 22. és 23. pontjaira alapította, figyelembe véve a Hszt. 2023. február 1. napjával módosuló szabályait és a KMB Szabályzatnak a 25/2022. (VIII. 11.) ORFK utasításon alapuló 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítását is.

[4] A KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat fenti rendelkezéseire hivatkozással megállapította, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok elválnak egymástól, a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához, azokat a felperes a saját beosztásának ellátása mellett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is rendszeresen ellátta. A munkáltató a kinevezés szerinti beosztás keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, azonban jogellenes az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör akár átmeneti, akár tartós feladatának ellátását. A felperesnek folyamatosan, napi rendszerességgel kellett ellátnia a működési körzetén kívüli így szolgálati beosztásához nem tartozó járőri és egyéb (TIK küldési, átkísérési, kísérőőri, rendezvénybiztosítási) szolgálati feladatokat, mely alapján megbízási díjra jogosult. Megbízási díj fizetése alóli mentesülést a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától történő módosítása sem eredményez, mivel a felperes szolgálati

helye, a helység² Rendőrkapitányság (helyesen helység¹ Rendőrkapitányság), és annak állománytáblája nem változott. A szolgálati beosztás csak az adott kapitányság állománytáblázatával összefüggésben, az abban meghatározott munkakörök tekintetében értelmezhető. A más kerületben (Budapest egész területén) teljesített szolgálattal a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látta el. A szolgálati beosztáshoz azonban csak a saját kerületi kapitányság állománytáblájának szolgálati beosztása szerinti feladatok tartozhatnak. A felperes kinevezése az helység¹ Rendőrkapitányság szolgálatteljesítési helyre történt, aminek illetékességi területe a 67/2007. IRM rendelet szerint a kerület közigazgatási területére terjed ki. A felperes Hszt. 2.§ 31. pontja szerinti szolgálatteljesítési helye pedig ennek megfelelően megegyezik a kerület közigazgatási területével, azt az alperes nem tághatja az illetékességi területén túlmenően. A más kapitányság területén végzett munka önmagában többletfeladatokat generál, mivel az nem tartozik a szolgálati beosztásához.

[5] A kereseti kérelmet a 2023. február 1-től kezdődő időszak tekintetében is megalapozottnak találta, mivel a Hszt. 71.§ (3) bekezdésének módosításával bevezetett konjunktív feltételek (többletmunka jelentős mennyisége és azok nem eseti jellege) ezen időszakban is megvalósultak. A felperes havonta 6-9-10 alkalommal látott el többletfeladatot, amely jelentős többletmunkának minősül, továbbá azok nem csak eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, ciklikusan ismétlődtek. A havi 5-6-8-10 többletmunka nominálisan olyan mérték, mely rendszerességet, folyamatosságot, ismétlődést jelent, és kizárja a tevékenység eseti jellegét.

[6] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg, figyelemmel a felperes által ellátott többletfeladat mennyiségére, rendszerességére, folyamatosságára, valamint arra a körülményre, hogy a felperesnek folyamatosan rendelkezésre kellett állnia a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátására.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozathozatalra kötelezést, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, a Hszt. 45.§ (1) bekezdését és 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5) és (6) bekezdését, a KMB Szabályzat egyes pontjait, valamint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv TIK-jai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítását (a továbbiakban: TIK utasítás) jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő mélységű bizonyítást nem folytatott le a többletfeladatok mértékének, és ezzel összefüggésben a megbízási díj összegszerűségének, valamint a Hszt. 2023. február 1-jétől hatályos 71. § (3) bekezdésében meghatározott kritériumai fennállásának tekintetében, így megalapozott döntést nem hozhatott. A bíróság kizárólag a felperes által

csatolt okiratokat értékelte, melyek önmagukban nem voltak elégségesek annak megítélésére, hogy a felperes mennyi és milyen jellegű, minőségű és megterhelő munkát végzett. Nem vizsgálta, hogy az elvégzett többletfeladat jelentős többletmunkának tekinthető-e, a felperest személyesen nem hallgatta meg. A Hszt. módosítása folytán a bíróságnak a megbízási díj jogalapjáról részletes indokolást kellett volna adnia, melynek keretében ki kellett volna fejtenie, hogy a korábbi időszakhoz képest a felperes által végzett többletmunka milyen jelentős többletterhelést jelentett. A másodlagos fellebbezési kérelme tekintetében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket tévesen értelmezte, ezért téves jogi következtetésre jutott. A fellebbezésben hivatkozott jogszabályok és a felperes kinevezése és munkaköri leírása alapján a szolgálati tevékenységét Budapest egész területén el kellett látnia. E körben a kinevezési okiratban rögzített szolgálatteljesítési helynek van jelentősége. A TIK utasítás 46/A. pontja alapján a TIK ügyeletes irányítja a szolgálati állományt, így valamennyi közterületi feladatra vezényelt a TIK alárendeltsége alatt látja el szolgálatát. Ebből következőleg a felperes nem a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatot látta el a TIK küldésekkor, mivel annak ellátása a szolgálati beosztásához tartozott. A KMB Szabályzat 37. pontja előírja, hogy a körzeti megbízottnak a szolgálatteljesítési ideje 70%-ában közterületi feladatot kell ellátnia. A felperes által hivatkozott „járőrszolgálatok”, csapaterős és rendezvénybiztosítási feladatok ilyen közterületi feladatnak minősültek. A felperes jogviszonya tekintetében ezen rendelkezések, a munkaköri leírás és a munkáltatói utasítás tartalmára is figyelemmel kell lenni. Az állományparancsban meghatározott Budapest területeként megjelölt szolgálatteljesítési helyet egyfajta változó szolgálatteljesítési helyként kell értékelni. Emellett az elsőfokú bíróság nem értékelte azt sem, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem eredeti besorolás szerinti munkáján túl, hanem a mellett, tényleges többletfeladatot nem jelentő módon végezte a tevékenységét. Jogi norma (TIK utasítás) írja elő, hogy a felperes szükség esetén a működési körzetén kívül is feladatot lásson el, amely rendelkezés a Hszt.-vel összhangban áll, vele koherens módon értelmezendő. A felperes keresetének jogalapja ebből következőleg nem áll fenn. A kereseti kérelem összecsúszása tekintetében hivatkozott arra, hogy a becsatolt kimutatás nem alkalmas arra, hogy abból az elvégzett feladatok nehézségére és az ezzel összhangban álló megbízási díj mértékére megállapítást lehessen tenni. A 2023. február 1-jét követő időtartam tekintetében a bíróság nem tett különbséget az értékelési szempontok között, a Hszt. 71.§ (3) bekezdése szerinti jelentő többletmunka csakis a korábbi időszakhoz viszonyítottan, azzal összehasonlításban ítélt meg. A felperes munkavégzésében azonban 2023. február 1-jét követően sem mennyiségben, sem minőségben változás nem állt be, így a kereset jogalapja hiányzik.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt, ugyanis közszolgálati perben hivatalból történő bizonyításnak nincs helye; a személyes meghallgatása nem volt szükségszerű, a felek között a tényállás nem volt vitatott. A közterületi szolgálat nem feleltethető meg a járőrszolgálatnak, mert azzal nem feltétlenül azonos. E körben a munkáltató megalapozatlanul hivatkozik a munkaköri leírásra, mivel a munkáltató csak egy beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. Az alperes elismerte a járőri és egyéb feladatok ellátását, azonban álláspontja szerint azok a körzeti megbízott feladatai közé tartoznak. Ezzel ellentétben a körzeti megbízott feladatait a KMB Szabályzat 2. pontja határozza meg. A járőr és körzeti beosztás nem azonos még akkor sem, ha közöttük átfedések vannak. Normális esetben a két beosztáshoz tartozó feladatokat párhuzamosan hajtják végre. A KMB Szabályzat 25. pontja nevesíti azon feladatokat is, melyek tiltottak a körzeti megbízottnak. Ezek közé tartozik a kísérelő feladat is, melyet a felperes rendszeresen

ellátott. A TIK a járőrök tevékenységét általános jelleggel irányítja. A TIK küldések során a körzeti megbízottak nem körzeti megbízotti szolgálatot látnak el, hanem a TIK irányítása alatt állnak. Ebből azonban még nem következik, hogy a körzeti megbízottnak minden közterületi feladatot beosztásához tartozó jelleggel el kellene látnia. A 2023. február 1-jét követő időre az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes jelentős többletmunkát végzett, mivel havonta 5-10 szolgálat volt érintve többletfeladatokkal. A Budapest egész területére vonatkozó feladatellátással kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a feladatellátásnak a rendőrkapitányság illetékességi területéhez kell igazodnia, az azon túl végzett feladatok már nem tartoznak a felperes beosztásához. A 2023. február 1-jét követő időre vonatkozó alperesi érvelés a többletfeladatok mértékének emelkedésével és összehasonlításával kapcsolatban nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[9] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet, illetve az annak meghozatalával végződő elsőfokú eljárás nem szenved-e olyan súlyos eljárási hibában, ami a Kp. 110. § (1) bekezdése alapján abszolút hatályon kívül helyezési ok; avagy ennek hiányában a Kp. 110. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával, mérlegelés útján megállapítható-e az elsőfokú eljárás során elkövetett lényeges, a fellebbezési eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés. A fenti esetek bármelyikének megvalósulása ugyanis objektív akadályát képezi az ügy érdemi elbírálásának, és azt eredményezi, hogy a másodfokú bíróság a garanciális eljárásjogi szabályok biztosítása érdekében az elsőfokú eljárás megismétlését rendeli el.

[11] A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a Kp. 110. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott abszolút hatályon kívül helyezési ok és annak feltételei az alábbiak szerint fennállnak.

[12] A Kp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróság feladata, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló megalapozott kérelem esetén – jogvédelmet biztosítson. Ezen alapvető rendelkezésből is következik, hogy a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései alapján az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a bíróság által megállapított tényeket, beleértve a pertörténetből azt, aminek az ügy elbírálása szempontjából jelentősége van. A Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli, ami azt jelenti, hogy – figyelemmel a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakra – a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és a per egyéb adatainak az egybevetése alapján állapítja meg. A bíróságnak tehát meg kell

határoznia, hogy a felek által előadott nyilatkozatok és a rendelkezésre álló egyéb perbeli adatok alapján mely tényeket fogad el valósnak; ez alapján kell rögzítenie a bíróság által megállapított tényeket (a bírói tényállást).

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a történeti tényálláson túlmenően a tényállásban nem tartalmazza a bíróság által megállapított tényeket. Ez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből nem állapítható meg, hogy a döntése meghozatalakor milyen tényeket és körülményeket fogadott el valósnak, a bizonyítékok mérlegelése során mely bizonyítékokat és tényeket tekintette irányadónak. Az elsőfokú bíróság ítélete tényállási részében {[1] – [8] bekezdések; 2 – 3. oldal} ismertette az ügy előzményeit és az alperes által lefolytatott szolgálati panasszal kapcsolatos eljárást, valamint az alperes jogi álláspontját a szolgálati panaszban foglaltak tekintetében, azonban mindebből nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság mely tényeket értékelt a megbízási díjra való jogosultság eldöntése szempontjából relevánsnak. A történeti tényállás ismertetése nem pótolja a bíróságnak az ügy eldöntése szempontjából releváns tényállás-megállapítási kötelezettségét (Kfv.I.35.306/2019/6., Kfv.IV.37.259/2021/6., Kfv.I.35.467/2020/7., Kfv.V.35.128/2023/7.), azt nem lehet a felek perbeli nyilatkozatainak ismertetésére leegyszerűsíteni [Kfv.I.35.521/2014/6.], az ügytörténet ismertetésével a bíróság nem tesz eleget a tényállás-megállapítási kötelezettségének (Kfv.35.013/2020/6.) Az ítélet indokolásának tehát tartalmaznia kell a bíróság által megállapított tényállást (Kf.I.35.186/2019/13.), mellyel az elsőfokú bíróság adós maradt. Az ítélet ezen súlyos fogyatékosága a másodfokú eljárás során nem küszöbölhető ki.

[14] Az ítéltábla az abszolút hatályon kívül helyezési ok fennállta okán a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem kereteihez nem volt kötve, ezért a fentieken túlmenően még az alábbiakra mutat rá:

[15] A Kp. 85-86. §-a alapján helyes értelmezése szerint a bíróság döntésénél kötve van a felperes keresetéhez. A közigazgatási perben a kereseti kérelem nem általában vonatkozik a közigazgatási határozat felülvizsgálatára, hanem a felperes meghatározott irányú felülvizsgálatot kér. A bíróság ebből következően nem teljeskörű felülvizsgálatot végez, így nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a fél a felülvizsgálatot milyen okból és milyen tartalommal kéri (EBH2016.K.10.). A Kp. ily módon továbbra is fenntartotta a kereseti kérelemhez kötöttség elvét; ezt kiegészítette a kérelem kimerítése, azaz valamennyi kereseti kérelemről való döntéshozatal (ítélet teljessége) kötelezettségének rögzítésével. Az ítéletnek tartalmaznia kell a bizonyítékok értékelését, összevetését, a bizonyító erejük minősítését (Kfv.35.611/2019/9.). Ennek tükrében nem felel meg az ítélet teljessége követelményének az ítélet indokolása a bíróság által elvégzett jogi értékelő tevékenység bemutatása nélkül (Kfv.IV.37.259/2021/6.), amely jogi értékelő tevékenység a jelen esetben nagy - a másodfokú eljárásban nem pótolható - mértékben hiányos.

[16] Az elsőfokú ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az általa rögzített jogi következtetésekre mely bizonyítékok értékelése alapján jutott. A jogi indokolás tényként rögzíti, hogy a felperes a perbeli időszakban a beosztásához nem tartozó feladatokat

rendszeresen végzett, azonban arra nem tér ki, hogy ezen megállapítását mely bizonyítékok értékelésére alapította, ezzel kapcsolatban milyen ítéleti tényállást állapított meg. A Kp. 78.§ (2) bekezdése rögzíti a szabad bizonyítás elvét, miszerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli, azonban a szabad mérlegelés korlátját az indoklási kötelezettség alkotja, ugyanis a bíróság az ítéletben, illetve más határozatában köteles megjelölni a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett körülményeket, különösen azokat az okokat, amelyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amely miatt több bizonyíték közül egyeseket figyelmen kívül hagyott, míg másoknak jelentős bizonyító erőt tulajdonított. A Kp. 84.§ (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése szerint a jogi indoklás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A Kúria több eseti döntésében kimondta, hogy az ítélet nem alkalmas érdemi felülvizsgálatra, ha az nem tartalmazza a jogvita elbírálásához szükséges tényállást, a bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelését, az irányadó jogszabályok mikénti alkalmazását (Kfv.35.169/2023/5., Kfv.35.024/2024/7.).

[17] A másodfokú bíróság e körben rámutat: a felperes által csatolt kimutatásból nem állapítható meg sem az, hogy az egyes megjelölt időpontokban a felperes ténylegesen milyen többlettevékenységet végzett, sem pedig az, hogy azt a működési körzetén belül, vagy kívül teljesítette. Az alperesi védirat ugyan tartalmaz részletesebb kimutatást, azonban annak összevetése a felperesi keresettel és az általa csatolt kimutatással - a fenti törvényi kíváncsálgatás ellenére - nem történt meg. A többletmunkára vonatkozó tényállás tisztázási kötelezettség hiányában a többletmunka jelentős, és annak nem eseti jellegére vonatkozóan sem lehetett okszerű következtetést levonni. A bíróság feladata a bizonyítási eszközök hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelése, az összefüggések, ellentmondások feltárása, melyeket az ítélet jogi indokolásának tartalmaznia kell. Az elsőfokú ítélet indoklási részéből azonban teljes mértékben hiányzik a felperes és az alperes által előtárt bizonyítékok megnevezése, azoknak az elsőfokú bíróság általi értékelése, bizonyító erejük mérlegelése, ütköztetése, amelynek hiányában a megállapításoknak nem ismert a bizonyítékokon nyugvó alapja.

[18] A fentiekből következően a másodfokú bíróságnak a fellebbezésben megjelölt anyagi jogi jogszabálysértések vizsgálatára nem volt lehetősége, mivel az elsőfokú ítélet ezen alapvető hiányosságai azt kizárják.

[19] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Kp. 110. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[20] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapítása során tisztáznia szükséges a kereseti kérelem elbírálásához szükséges releváns tényeket; köteles a kereset elbírálásához szükséges ítélezése alapjául elfogadott tényeket (a bírói tényállást) rögzíteni. Ezek után az alkalmazott jogszabályok tükrében a bizonyítékok (szükség esetén további bizonyítás) alapján kell állást foglalnia a kereseti kérelemről. Döntését a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében foglaltak alapján a megállapított tények, bizonyítékok és jogszabályok összevetésével kell indokolnia. A jogi indokolásban a bizonyítékok mérlegelése során nem mellőzheti a bizonyítékok számba vételét és értékelését, és világosan ki kell fejtenie a mérlegelése során figyelembe vett szempontokat.

[21] A másodfokú eljárásban a felperes és az alperes egyezően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján, pertárgyértékre utalással kérték perköltségük megállapítását, melynek összegét a Kp. 110. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság dönt, az eljárást befejező határozatában.

[22] Az végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 9.

dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró